

“ Der er en følelse af at blive overvåget. Man ved ikke, om man bliver kigget på

Gemt af vejen i et tidligere lydstudie på Nørrebro ligger udstillingsstedet Red Tracy. Vil man derind, må man bestille tid eller møde op om lørdagen, der er den eneste åbningsdag.

INGER CHRISTINE LØWE

Hvad er det særlige ved Red Tracy?

»Red Tracy er en situation, der skete ved en tilfældighed. Sidste sommer fik vi pludselig mulighed for at låne lokalet, som er et forhenværende lydstudie. Bygningen har været et autoværksted, og det bærer arkitekturen præg af. Det er først senere blevet brugt som lydstudier, hvilket resten af bygningen stadig primært bliver brugt til. Herinde var der vist dårlig akustik. Ikke desto mindre har det vist sig at være et godt rum til at præsentere kunst på grund af rummets højde, ovenlyset og forvrængede white-cube-proportioner, men især på grund af det mørkelagte vindue ind til det, som engang var et kontrolrum.

»Hvis man står i kontrolrummet bag vinduet, kan man kigge ind på Red Tracy uden at blive set. Der er en følelse af at blive overvåget. Man ved ikke, om man bliver kigget på. Det mindede os om kameraets øje og filmmediets grådige blik. I starten legede vi med tanken om at være et one-medium gallery, sådan helt anakronistisk, og vi vil stadig sige, at film er vores primære medie. Men på en måde, som er frigjort fra filmmediets formelle kvaliteter og mere tænkt i forhold til dets psykologiske og imaginative muligheder. For eksempel har vi inviteret en maler fra New York til at udstille i efteråret på baggrund af alt det, der finder sted omkring hendes maleri, såsom tegninger og performances.

»Film har for os en transformativ og transporterende kraft, så vi forestiller også Red Tracy som en portal, hvor man kommer hen og lidt forlader København.

Hvilket behov dækker Red Tracy?

»En fordel har været den energi, der kom af, at det hele var en tilfældighed. Vi var alle tre på vej andre steder hen. Men fordi det kunne ske på lånebasis, var det muligt at udstille med det samme uden først at skulle tage stort tilløb med projektsøgninger og kunstig selvforståelse gennem et sprog, som tjener til at eksistensberettige os selv og de ting, vi godt kan lide. Vi tvivler indadtil, men det forvandler vi hellere til handlinger end forklaringer. Vi håber, at det kommer ud gennem æstetik, en vis lethed og livlighed, og mindre igennem 'program' med stort P.

»Samtidig er Red Tracy et ret personligt projekt for os, og det kan ikke undgå at have et subjektivt præg. Vi har kendt hinanden i nogle år, sjovt nok ikke så meget fra København, men lige så meget gennem fælles bekendte i New York og Tyskland, hvor Line bor, og hvor Gianna kommer fra. Vores fælles referencer er fra et ret adspredt verdenskort, og det har betydet, at de fleste af de kunstnere, vi arbejder med, kommer andre steder fra. Det er noget, vi måske kan bidrage med i forhold til en københavnsk kontekst, selv om vi selvfølgelig ikke er de eneste, der gør det.

»Næste udstilling er et samarbejde med Terrassen, en nomadisk biograf. De foreslog en præsentation af den ameri-

Det aflange vindue øverst er mørklagt og placeret ind til tidligere kontrolrum. Når du står derinde bag vinduet, kan du kigge ind på Red Tracy uden at blive set. Foto: Jacob Ehrbahn

FAKTA

Red Tracy

Åbnede i august 2020, og drives af Andreas Rønholt Schmidt, Gianna Surangkanjanajai og Line Ebert.

Galleriet har lige afsluttet udstillingen 'Tomomi Yamakawa: Tomomi's Group Show'. 24.-27.juni vises 'A Cinema for Edward Owens', en række filmvisning i samarbejde med nomadebiografen Terrassen.

Red Tracy, Titangade 1, København N

kanske filmskaber Edward Owens. Owens var en del af det eksperimentelle filmmiljø i sen-60'ernes New York omkring Gregory J. Markopolous, inden han trak sig tilbage fra offentligheden i sin hjemby, Chicago. I den korte periode, han var aktiv som filmskaber, nåede han at lave et par film, alle præget af reducerede personlige narrativer og en ekstatiske forestilling om, hvad film kan være.

Hvordan er dagligdagen på Red Tracy?

»Det kommer lidt an på, hvem kunstneren er, og hvad udstillingen kræver. Vi har ikke nogen faste aftaler imellem os, til gengæld fører vi alle tre et liv, hvor der er absolut ingen forskel mellem vores arbejde og interesser, så samtalen mellem os er konstant og flydende.

»Alle kan skrive og få en tid eller komme forbi om lørdagen, hvor vi er her fast.

Hvor mener I, kunstscenen i København er på vej hen?

»Det er svært at snakke om en kunstscene i København, der er mange parallelle verdener, hvilket også er godt. Den scene, som vi kender, er ret lille og måske indspist. Det gælder for kultur i det hele taget i Danmark. Hvis man skal være hård, kan man sige, at den er tilbagelænet og måske endda kulturpolitisk afspist. Vi kan godt lide, når folk virkelig gerne vil lave det, de gør, og ikke kun som en del af et identitetsprojekt.

»Kunstscenen i København er på mange områder ved at tage en mere politisk drejning, hvilket er godt. Vi synes også, det er sjovt, hvor fladt hierarkiet er i København. Det er ikke sådan andre steder.

Hvilken plads håber I, Red Tracy får i fremtiden?

»Det hele er situations- og kontekstbaseret. Der er ikke nogen masterplan, men Red Tracy skal nok fortsætte i længere tid, i den her form eller en anden.

lbyen@pol.dk